

DIUMENGE XXVII DE DURANT L'ANY (C)
Homilia del P. Antoni Pou, monjo de Montserrat
7 d'octubre de 2007

“*Senyor, doneu-nos més fe*”, aquesta és la petició dels apòstols que hem sentit a l’Evangeli d’avui, i que nosaltres podríem fer ben nostra, “*Senyor, doneu-nos més fe*”. Però la resposta de Jesús és enigmàtica: “*Només que tinguéssiu una fe menuda com un gra de mostassa, si dèieu a aquesta morera: ‘arrenca’t de soca-rel i plantat al mar’, us obeiria*”.

No sembla que Jesús satisfaci el desig dels deixebles: no veiem que els hi doni més fe, només els retreu que si realment en tinguessin, bastaria ben poca. Una miqueta de fe, un granet diminut de fe com un gra de mostassa bastaria per fer coses aparentment impossibles. ¿Per què Jesús enlloc de donar-lis més fe, els hi fa veure que no en tenen?

En un altre passatge de l’Evangeli de Mateu, en els quals els deixebles pregunten a Jesús per què han estat incapaços de curar un noi amb símptomes semblants als de l’epilèpsia, Jesús els hi va respondre: “*Per la vostra poca fe’. Us ho asseguro: només que tinguéssiu una fe com un gra de mostassa, si dèieu a aquesta muntanya : ‘Ves-te’n allà’, se n’hi aniria. Res no us seria impossible*”.

Les imatges són ben gràfiques: una muntanya inamovible obeeix les paraules d’aquell qui té fe; una morera, que és un dels arbres amb arrels més fondes, si un te fe, només amb una ordre, s’arrenca de soca-rel i es planta al mar. Així doncs tot allò que sembla tan estable tan impossible de canviar: una muntanya, una morera, un mur, una institució, una dictadura, un imperi... una situació penosa que sembla eterna... tot es pot moure, per la fe. La fe transforma, canvia de lloc, arrenca i torna a plantar, enderroca i construeix. No cal tenir molta fe, només una mica, l’únic que cal és que sigui una fe “autèntica”.

¿Quina és aquesta fe autèntica?

Els apòstols fan aquesta petició de tenir més fe, després que Jesús els ha parlat de la necessitat del perdó: “*Si el teu germà et fa una ofensa, reprèn-lo, i si se’n penedeix, perdona’l. I, si t’ofèn set vegades al dia i set vegades torna per dir-te: “Me’n penedeixo”, tu l’has de perdonar*”. És llavors que els apòstols digueren al Senyor: “*Doneu-nos més fe*”. Així doncs, aquesta fe està relacionada amb l’eficàcia del perdó. No és evident que perdonant, l’altre persona ja no ens farà més mal, però cal perdonar per donar l’oportunitat de que les coses puguin canviar. Sense perdó no és possible la transformació ja sigui personal, familiar o política. La fe en el Déu del perdó, fa miracles: reconstrueix famílies, renova les amistats, enderroca muralles de separació, arrenca d’arrel les plantes de la discòrdia, estabilitza nacions ferides per una història llarga d’injustícies, d’odis i de conflictes, atura l’espiral de la violència.

I Jesús segueix explicant que entén ell per fe autèntica quan conta aquesta altre paràbola de l’esclau, que després d’haver anat al camp, d’haver preparat el sopar, no espera que li ho agraeixin, perquè “ha fet el que havia de fer”. Jesús compara la fe que han de tenir els seus deixebles contrastant-la amb la fe del fariseu: el fariseu fa tot el que havia de fer, és complidor fins a la meticulositat, però n’espera una recompensa, un agraïment, un prestigi, i que Déu el premiï amb més bona salut, amb més diners, espera rebre el reconeixement de Déu i dels homes. La fe del fariseu és com el fill gran de la paràbola del Fill pròdig: havia treballat infatigablement pel seu pare, però quan ve el fill petit i veu que el Pare el perdona gratuïtament, sense cap mèrit, només perquè és fill seu i prou, li retreu

al Pare que mai ha reconegut la seva fidelitat, i mai li ha regalat un cabrit per fer festa amb els seus amics. La fe del deixeble de Jesús està fonamentada en el poder de l'amor gratuït, no en els mèrits.

¿No us ha passat mai que anant de viatge a algun lloc llunyà, heu necessitat l'ajuda d'algú que us ha fet algun favor desinteressadament, que no li podreu tornar, i quan li heu donat les gràcies efusivament, us ha respost: "no hi ha de que, he fet el que havia de fer... tothom hauria fet el mateix"?

Són frases que ens fan pensar... ¿segur que tothom hauria fet el mateix? I ens responem... no. Aquest home o aquesta dona era una bona persona i per això ha fet el que creia que havia de fer... però no tothom és així, no tothom té aquesta consciència, aquesta exigència interna. I en aquest moment experimentem la vivència de la gratuïtat i de la bondat estesa arreu, amagada en el cor de les persones que potser menys hauríem pensat pel seu aspecte, i ens preguntem... jo hauria fet el mateix? Quan rebem un favor inesperat, gratuït, que no demana res a canvi, si tenim el cor en bona salut, si som terra bona, és com si es sembrés dins nostre una llavor de bondat que ens predisposa a ser també bo amb l'altre, sigui quin sigui, només perquè és algú com jo que en un moment o altre necessita dels demés. Tots necessitem, per viure, l'amor desinteressat dels altres. Quan la gratuïtat, la capacitat de fer un favor, el saber-se posar en el lloc de l'altre, el voluntariat, van desapareixent, és com si el nostre món es contaminés i en el nostre aire comencés a mancar l'oxigen. Com la nostra terra necessita dels arbres per poder respirar, el nostre món necessita homes i dones de fe en el Déu de l'amor gratuït per poder acollir la civilització de l'amor.

En l'arbre de la creu Jesús ens dóna l'oxigen de l'amor gratuït. Ell es va voler fer esclau per tots nosaltres, sembrant la seva paraula pels camps de Galilea, rentant-nos els peus i parant-nos la taula amb el pa i el vi de l'eucaristia, sense esperar l'agraïment de ningú. Només "va fer el que havia de fer" perquè tenia confiança i molta fe en el Déu del perdó i de l'amor gratuït.